

være os forment at give den mindste Hentydning til de afgørende Aarsager til den nuværende Krig. Sandelig, siger jeg, dette er at drive Gæk med os, uden Tvivl uden at ville det. Hvorledes! En Del af vort Fædreland er endnu besat af Fjenden, ligesom den allerstørste Del af Belgien, og det skulde være nødvendigt, at vi fremlægger for Kvinderne fra alle Nationer — følgende ogsaa for de tyske Kvinder — vore Fredsbetingelser! Hvad tager man os for? Er Sagen ikke fuldstændig klar?

Vore udmærkede Brevskrivere fra Haag ønsker, at der proklameres en Vaabenhvile, under hvilken de krigsførende Magter skulde træde i Forhandling med hverandre. Det er en ædelmodig Tanke. Uheldigvis synes Dagen efter Vaabenstilstanden mig mindre lovende. Vore Fjender vilde ikke ligge paa den lade Side, medens vi „forhandlede“; de vilde kunne rekonstituere eller forstærke deres Hær, de vilde skaffe sig nye Forsyninger. Og derefter — naar det var sket — vilde de sige: „Nej, vi kan ikke forhandle

med Jer“. Og de vil anden Gang falde over os. Næh Tak!

Vi blev forraadte før Krigen. Vi vil ikke ogsaa lade dette ske under Krigen. Ja, jeg siger det højt og tydeligt, jeg, Socialisten. Fredsvennen og Feministen, vi er blevne forraadte af de tyske Socialister og af de tyske Fredsvenner. Det kan være nok med én Gang. Hvis man sætter Pris paa, at Kvinderne over nogen Indflydelse paa de styrende for at standse Krigen, nuvel, saa lad de tyske Kvinder begynde. Det er endog deres første Pligt, og vi har Lov til at være forbavsede over, at de ikke allerede har opfyldt den.

Ja, vi siger det, vi franske Kvinder og Kvindesagskvinder, som lider under Krigen lige saa meget, som alle andre, vi, som har vore Fædre, vore Mænd, vore Brødre ved Arméen, vi, som bærer Sorg for vore kæreste, og vi, som skælver for at komme til at gøre det imorgen, ja, vi siger det højt og tydeligt: Man opnaar ikke nogen Opfordring til Fred fra os, saalænge Fjenderne er paa fransk eller belgisk Jordbund. Man skal

ikke faa os til en saadan Fejghed eller et saadant Forræderi.“

Hele Forsamlingen applauderede Fru Marie Vérone og besluttede at svare paa de hollandske Kvinders Indbydelse med et Afslag, der motiveres ved de af Fru Maria Vérone fremsatte Ræsonnementer.

„Die Frauenfrage“.

I disse Dage er der til vort Forbund blevet sendt en af 4 enkelte Kvinder undertegnet Opfordring til at deltage i en international Kvindekongres i Holland, der skulde forhandle om Følgerne af Krigen for Kvinderne og om „forskellige Spørgsmaal vedrørende den fremtidige Fredsslutning“. Vi vil holde det for overflødigt, paa vor Side at spille Ord paa et Foretagende, som i den Grad savner Synet paa de nuværende Forhold, og hvis tyske Repræsentanter har handlet uden Bemyndigelse fra nogen som helst Organisation af den tyske Kvindebevægelse.

paa politisk Basis,“ sagde han. „Det er Lovens Forudsætning.“

„Skal det sige, at Ministeren ikke vil anerkende det nye Parti?“ spurgte jeg overvældet.

„Jeg kan foreløbig ikke udtale mig herom. —“ han rejste sig med en afsluttende Haandbevægelse. „De kan komme igen om 3 Dage.“

Jeg drømte, at jeg igen stod for Indenrigsministerens Aasyn. Hans Pande var uden Skyer, og han indbød mig venlig til at tage Plads. „Jeg kan tænke mig, det er Suppleringsmandaterne, Kvinderne har deres Garn ude efter,“ sagde han. „Men De er rimeligvis ikke klar over, at kun det Parti, som i Forvejen har faaet en Kandidat ind, kan komme i Betragtning ved Fordelingsberegningen.“

„Vi regner ogsaa sikkert paa at faa en Kvinde valgt paa en Særliste i København.“

Han forsøgte et Smil. „En ny Frøken Blom? —“

Men saa fulgte et nyt Udspil.

„De glemmer vist, at Suppleringsmandaterne kun gælder for København.“

Jeg stak straks over.

„Ministeren har jo været saa god herfra at undtage de 3 Landssuppleringsmandater. Til dem sætter vi Kvinder vort Haab.“

Hans Ansigt formørkedes. „Saa maa De ogsaa stille Kvinder op rundt i Landet.“

„Ja selvfølgelig, i hver eneste Valgkreds,“ svarede jeg.

„Det bliver altsaa 93 minus Færøerne,“ sagde han belærende.

„Nej, 18 kan gøre det — en for hver Amt. Loven tillader jo den samme Kandidat at stille sig i saa mange Kredse, han vil, indenfor en og samme „Amtskreds“, og 18 brugelige Kvinder tænker jeg nok, vi kan præstere.“

Han tørrede med sit Kammerdugs Lommetørklæde Sveden af sin Pande. „Jo, den har Ellinger lavet nydelig,“ stønnede han. Saa for han op. „Undskyld mig et Øjeblik, jeg tror, der kom en Herre, som jeg har lovet at tale med. Jeg er her straks igen.“

Han forsvandt ind i Sideværelset, hvor der straks efter opstod et livligt Ordskifte. Jeg skelnede fire Stemmer i stadig Stigen.

„Men Lov er dog Lov — og Lov skal holdes!“ ivrede Ministeren.

„Det er i hvert Fald mit Partis Valgsprog.“

„Lovens Aand gaar over Lovens Bogstav,“ erklærede en Stemme, som jeg troede at genkende. „Jeg skal nok expedere den Dame.“

Jeg hørte en Lyd, som kunde røbe, at der stod en Strid hinsides Døren. Saa fløj denne op, og Ministeren baglænds ind i Værelset, medens Professor Ellingers Skikkelse sejrrig fyldte Døraabningen. Hans Lorgnetblik lyste mig i Møde med Fosforglans.

„Tænkte jeg ikke nok, det var Dem, Plageaand! Kværlant! Har da ikke Højres bagvaskede Mænd givet lige og almindelig Valgret ikke alene til den lille Skare intelligente og i enhver Henseende fortræffelige Kvinder, men ogsaa til det store Antal i politisk Henseende uudviklede, kundskabsløse og i Samfundsspørgsmaal ikke dybt tænkende Kvinder, der ved aller første Lejlighed sikkert vil smelte som Vox i drevne Agitatorers Hænder.“ Han standsede, formodentlig for at trække Vejret, men bag ham skød i det samme Folketings-